

Sam Abrahams va obrir la llarga llista d'allocucions llampec d'aquest singular acte. Amb aquesta intervenció, Abrahams intentava descriure 'Despintura del jo', de Carles Hac Mor.

Suspira, guspira!

El passat dia 10 de març, l'editorial Tres i Quatre presentava al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) les tres obres guanyadores de la darrera edició dels Premis Octubre. A l'acte, singular, no hi mancà poesia, espectacle i accions.

Poques vegades les presentacions de productes editorials tenen lloc a museus i altres institucions del gremi artístic. Potser perquè, malauradament, les arts —allò que entenem tradicionalment per Belles Arts— i les lletres continuen sent dos camps massa distants sense gaire punts de connexió. El passat dia 10 de març, però, al MACBA conflüen arts i lletres en un tot multidisciplinar. Es tractava de l'acte de presentació de les tres obres, ja al carrer, guanyadores de la darrera edició dels Premis Octubre. Un acte, d'altra banda, en el qual es retia homenatge a la figura de Carles Hac Mor, premi d'assaig Joan Fuster d'enguany amb *Despintura del jo*.

Lluny dels convencionalismes i deixada a mans del mateix Hac Mor, la vetlada al MACBA va voler ser una exposició efímera de cultura contemporània. Tot un ventall de combinacions s'obrien al visitant en accedir als espais immaculats d'aquella santa casa. Tot es barrejava en un ambient plural, les interferències d'art i lletres, o la presència de la parla i el moviment, o de la música i la imatge semblaven inundar els rostres dels 300 assistents.

L'acte va voler ser una demostració de les capacitats plàstiques de tot allò que avui encara, malauradament, queda encotillat sota l'aparenta correcció de l'acadèmia. Va pronunciar-se en el seu transcurs

com una veu contra barreres i dèries classificatòries; va recuperar, en definitiva, l'esperit surrealista de l'avantguarda històrica, entre contestari i irònic.

Qui en vol més? Amb noms com Hac Mor, Vicenç Altaió o Enric Cassassas, era d'esperar que el públic assistent procedira de l'ala més contemporània de la cultura. Per tant, poca cabellera blanca i molta menys americana; més aviat, colors cridaners o gamma de grisos amb algun detall roig, i calcer estrofolari amb bolsos a conjunt. La seqüència d'actes, en sintonia. Al vestíbul, una xica d'expressió glacial i moviments deslliçats rebia arítmicament el públic,

entre un tros de fusta i un parell d'espardenyes deixades caure al terra. De fons, una música instrumental, repetitiva, desacompanyada... D'aquí cap allà, Carles Hac Mor, mestre de cerimònies en una nit com aquesta, d'homenatges inoblidables. Si Johann Cruyff era el centre del Camp Nou, Hac Mor, simultàniament, ho era del MACBA.

Abans d'accedir al subsòl, on es desenvolupà la part central de l'acte, es posà en escena *El jo destatuat* una dansa-recital coreografiada per Xavier Giménez Casas i Berta Xirinachs. Alcía Forn, Nelly Jourda i Bàrbara Raubert dansaven mentre, de fons, es creuaven les paraules de Blaise Pascal i Antonin Arthaud en un penombra trencada només per flaixos de llum. Un tira-i-arroña que no podia sinó remetre a l'obra d'Hac Mor, al discurs bipolaritzat per aquestes dues figures, l'una representant del puritanisme cartesià, l'altra el més radical del surrealistes francesos.

Els primers aplaudiments al soterrani se'ls va endur una catifa, de nom *Laureatus*. Sobre aquesta obra d'Ignasi Esteve inaugurada aquell mateix moment transcorria tota la vetlada. S'obria la llarga llista d'al·locucions llampec amb la intervenció de Sam Abrahams que intentava descriure, en paraules de crític literari, l'original text d'Hac Mor. "*Despintura del jo* és un assaig-poema, una cosa viva que no es constituirà mai"; però també podria definir-se com "un assaig èpic, o un assaig poemàtic o un poema assagètic o..." I tot, perquè "Carles Hac Mor és irremeiablement poeta".

Per la seua banda, Vicenç Altaió definia l'assaig del lleidatà com "un dels fets més escruixidors de la història de la literatura". Es tracta, va continuar, d'una "obra invisible, de difícil captació; d'un llibre que s'ha de llegir en moviment, perquè els moviments de les línies trenquen amb la linealitat de l'escriptura." Mentre, al costat, Hac Mor saltava repetidament el pam d'alçada que separava la tarima del terra.

Xavier Antich, des de l'hedonis-

GLORIA MATAMALA

Abans d'accedir al subsòl, on es desenvolupà la part central de l'acte, es posà en escena la dansa-recital 'El jo destatuat'. Tot un ventall de combinacions van barrejar-se al MACBA en un to multidisciplinar.

me en la lectura, confessava que amb *Despintura del jo* es produeix "un retorn al plaer de la lectura de l'assaig no masturbatori", simplement de l'assaig com a aventura vital, com a experiència de llençatge.

Passava el temps i per l'escena

desfilaven al·locutors llampec, com Antoni Llena, qui definiria el llibre a partir del pensament. "Tot el que tingui relació amb el pensament, va confessar, enllaça amb aquest llibre. Però una de les intervencions més sonades i originals va protagonitzar-la Benet Rossell,

RESTAURANT PARADOR

*Desitgem
als nostres clients
i amics valencians
bones festes falleres*

Julià Moreno
Propietari

Av. d'Enclar, 100
Santa Coloma
ANDORRA
Tel.: 82 18 04

GLÒRIA MATAMALA

GLÒRIA MATAMALA

GLÒRIA MATAMALA

D'esquerra a dreta, l'editor Eliseu Climent, Enric Cassassas amb el seu inseparable barret de copa i Carles Hac Mor. L'últim guanyador del Premi Joan Fuster d'assaig va exercir com a mestre de cerimònies.

fil d'Àger i amic d'Hac Mor. Va desvelar a l'auditori, al compàs de l'autèntic garrotí, l'ascendència familiar de l'escriptor a partir d'un anís mític a les terres de Lleida. Anís Mor, infal·lible ingredient de *carajillo* al qual ni el mateix Anís Infernal, també fabricat a la terra ferma, havia aconseguit fer ombra. L'editor Eliseu Climent, davant de tanta modernitat, no va poder fer més que traure's la corbata en públic alhora que es declarava des del seu habitual activisme, acèrrim

partidari de trencar fronteres. Avui, "les lletres han entrat al museu; demà, esperem que les arts es barregen amb les lletres i a través d'elles isquen al carrer". Seguiren el llampec de Víctor Sunyol, una acció de Borja Zabala titulada *Comunicació*; es projectà un vídeo d'Eugeni Bonet, *Einai*, amb poemes de J. Eduardo Cirlot, i dues càpsules produïdes per BTV.

Com a colofó de la festa, una sèrie de poemes-guspira, a càrrec de Gerard Altaió, Eduard Escofet,

Enric Cassassas amb el seu inseparable barret de copa. Després de dues hores d'intervencions, accions, poemes, paraules en llibertat, guspires, llampecs, al·locucions, vídeos, música..., la jove ballarina de l'entrada seguia allà, impertèrrita, abstreta d'aquesta realitat en un eixam de moviments deslligats i arítmics. Seria ella el divertiment pascalià en persona? Que li ho pregunten a Arthaud.

Eliseu T. Climent

**Des de fa més de 20 anys
ens dediquem a servir
els nostres clients
intentant complaure
les seves demandes
amb simpatia i bon fer**

Av. Carlemany, 60 Tel.: 82 31 87
Escaldes • Principat d'Andorra

**La nostra
satisfacció
és la vostra
satisfacció**